

[Tillisch.]

Så kan man diskutere, om denne eller disse sager — det er navnlig observatørsagen, jeg her tænker på — er en stor eller en lille sag. Det er strengt taget ligeegyldigt. For det første er der i hvert tilfælde for mig ingen tvivl om, at sagen er politisk. Det blev også bekræftet af det, hr. Ivar Nørgaard lige oplyste om parlamentsbetænkningen. For det andet er det helt enkelt sådan, at små sager har det ligesom sandskorn; man lægger sandskorn ved sandskorn, og op til et vist punkt er det kun sandskorn, men pludselig er det en hel bunke. Det er nok noget af det, som efter min opfattelse præger noget af den behandling, fællesmarkedsspørgsmålene får. Man tager et lille nøk, og det kan være mere eller mindre umærkeligt, men pludselig står man over for — og kan navnlig komme til at stå over for — fuldbyrdede kendsgerninger, som man ikke oprindelig havde tænkt sig at acceptere.

For så vidt angår de to konkrete sager, vi her beskæftiger os med, kan jeg kun sige, at observatørsagen er vel op til det mulige på dette tidspunkt oplyst af ministeren i redegørelsen, og jeg mener stadig væk, at der hen ad vejen — og det gælder i og for sig helt tilbage i den tidligere regerings tid — er begået visse fejl. Jeg mener helt bestemt også, at der er begået visse fejl i forbindelse med budgetsagen, men som jeg sagde i min indledning, forekommer det mig, at ministerens redegørelse tilsiger sådanne skridt, at vi fremover kan være mere eller mindre sikre på, at sådanne fejl ikke gentages.

I hvert tilfælde står det for os helt klart, at fejl kan vi alle begå, og at de eneste, der ikke begår fejl, det er dem, der ikke handler. Vi ser derfor ikke nogen som helst grund til, at disse sager skulle få nogen konsekvenser.

Arne Christiansen (V):

Jeg vil gerne først takke ministeren for redegørelsen, som jeg finder dækkende for begivenhedsforløbet, således som vi har haft lejlighed til at følge det i markedsudvalget og som vi nu har fået det uddybet her i dag.

Jeg vil også gerne sige, at hvis ikke denne debat får lidt mere perspektiv, end forespørgslen lægger op til, så tror jeg, befolkningen vil have svært ved at forstå folketingets holdning til det europæiske sam-

arbejde, folketingets vilje og beslutsomhed til at gennemføre den politik, som $\frac{2}{3}$ af befolkningen for to år siden sagde ja til. Tilsluttet eller måske snarere utilsigtet kan grupper i dette ting i dag komme til at bære ved til et trods alt ulmende anti-EF-bål, som andre nok skal være parat til at puste til.

Debat udelukkende om procedurespørgsmål vil nok i bedste fald kun forstås af medlemmer herinde. At debatten i vid udstrækning allerede er ført som generalprøve i flere medier, det behøver ikke nødvendigvis at have bidraget til forståelsen af dens nødvendighed for vor EF-politik.

Optakten har heller ikke uden for landets grænser placeret Danmark i noget flatterende lys. Således skrev Le Monde i tirsdagens ironisk artikel under overskriften: „En affære om europæiske magnetiske bånd“. Den handlede om det brud på fortroligheden omkring ministerrådsmøderne, som skete så at sige i samme time, som en fortrolig håndskrift i sidste uge var udleveret til danske politikere. Nu er det selvfølgelig ikke afgørende, hvad Le Monde skriver, selv om dette ansete blads rolle som international opinionsdanner er velkendt. En minister må efter min opfattelse selv have lov at bestemme, hvad han vil referere, og hvornår han vil gøre det i sit eget land, når det drejer sig om udtalelser, han har fremsat i et ministerrådsmøde. Det alvorlige er imidlertid, at Ministerrådet ved dets generalsekretær nu har udbedt sig en forklaring på, hvorledes båndafskriften omgående fandt vej til pressen, da markedsudvalgets medlemmer fik den udleveret.

Allerede den 3. oktober — samme dag som denne, for at citere Le Monde, „båndaffære“ begyndte — påtalte jeg i markedsudvalgets aftenmøde skarpt det skete brud på fortroligheden, og jeg forudså vanskeligheder med i fremtiden at få nødvendige fortrolige informationer stillet til rådighed. Det skete; hvem der end har skylden, så kan det faktisk efter min opfattelse — måske ikke med den bedste vilje — udlægges som forsøg på at sabotere markedsudvalgets arbejde og dermed folketingets muligheder for i fremtiden at få de nødvendige informationer.

Om regeringens informationspligt over for folketinget kan der ikke herske tvivl. Denne pligt er præciseret i § 6 i loven om Danmarks